

סוד המעין היבש

ספור מופלא על כחה של ברכה והודיה לה'
(מתוך ספורי רבנו חיים בן עטר – ה"אור החיים" הקדוש)

מי הָיָה יְהוֹשֻׁעַ שְׁפוֹרְטָס?

* אִישׁ תָּם וּפָשׁוּט:
הוא לא זָכָה לְלַמֵּד תּוֹרָה
וְהִלְכוֹת בִּילְדוּתוֹ.

* אִישׁ עָשִׂיר מְאֹד:
הָיוּ לוֹ נְכָסִים רַבִּים
שָׁנְתָן לוֹ ה' בְּחֶסְדּוֹ.

* לֵב טוֹב:
אֵךְ חָסַר הָיָה לוֹ הַיָּדַע
כִּיצַד מְבָרְכִים וּמוֹדִים
לָה' עַל כָּל הַטוֹב.

הַמַּתָּנָה מִשְׁמִים!

יום אחד קנה יהושע פֶּרֶדֶס
מִפָּאָר וּמִיָּחָד בְּמִינוֹ.

בְּתוֹךְ הַפֶּרֶדֶס נָבְעוּ מַעֲיִנוֹת
מֵיִם זָכִים, צְלוּלִים וּמִתּוֹקִים
מְאֹד!

כָּל מִי שֶׁשָּׁתָה מֵהֶם אָמַר:
"אֵין מַיִם כָּאֵלֶּה בְּכָל הָאָרֶץ!"

אֵיזָה חֶסֶד נִפְלָא עָשָׂה ה'
עִם יְהוֹשֻׁעַ!

הַמַּיִם מִתּוֹקִים, אֵךְ
הַבִּרְכָּה חֲסֵרָה...

יְהוֹשֻׁעַ שָׂמַח מְאֹד. בְּכָל יוֹם הָיָה בָּא וְשׁוֹתֶה
מִהַמַּיִם בַּהֲנָאָה.

אָבֵל הוּא נִשְׁכַּח דָּבָר אֶחָד חָשׁוּב:
מִכֵּיוָן שֶׁלֹּא לָמַד, הוּא לֹא הָיָה רָגִיל לְבִרְכָּה.
הוּא נִשְׁתָּה, אֵךְ לֹא מָצָא לְנִכּוֹן לְהוֹדוֹת לַה' הַטּוֹב!

*** (מַיִם זָכִים, מַיִם מִתּוֹקִים – לְפָנַי נִשְׁשׁוֹתִים, אֶת ה' מְבָרְכִים!)**

פֶּתְאוּם – אָסוֹן בַּפְּרִדִּים!

עָבְרוּ חֲדָשִׁים, וְהִזְרִימָה
נַחֲלָשָׁה...

הַטָּפוֹת נֶאֱסָפוּ,
וְהַמַּעֲיֵן יָבֵשׁ לַחֲלוּטִין!

הָאֲדָמָה סְדוּקָה, אֵין טַפַּת
מַיִם.

יְהוֹשֻׁעַ בָּצֵעַר עָצוּם.
אֵיךְ יוּכַל לְהַצִּיל אֶת הַפְּרִדִּים
נָשָׁה' נָתַן לוֹ?

ההחלטה: הולכים לבקש עצה וברכה

יהושע ידע שהתשובה לא תבוא מהאדמה, אלא מהשמים!
הוא החליט ללכת להתייעץ עם הגאון הקדוש, רבנו חיים בן
זור רבנו חיים בן עטר זצוק"ל – ה"אור החיים".
צדיק עצום שתפלוטיו בוקעות רקיעים וברכתו מביאה ישועות.

לפני רבי חיים בן עטר

נרגש ודואג, נכנס יהושע
אל חדרו של הצדיק.

חדר מלא באור של תורה
וקדושה.

הוא שפך את כאבו:

"רבי הקדוש! המעינות
בפרדס שלי יבשו פתאום,
ואני מלא צער וחרדה!
עזר לי מאת ה'!"

לפני רבי חיים בן עטר

נרגש ודואג, נכנס יהושע אל חדרו של הצדיק.
חדר מלא בצער וחרדה, עזר לי מאת ה'!

צָמָא בְּאַמְצֵעַ הַסִּיפּוּר

מֵרֹב דְּבוּר מְהִיר וּמִתַּח, יְהוֹשֻׁעַ
הִרְגִּישׁ צָמָא גָדוֹל.

הוּא רָאָה כְּלִי מַיִם מִנַּח לְפָנָי הָרַב,
הוֹשִׁיט יָד, מִזַּג... וְשָׁתָה בְּמַהֲיָרוֹת
עַד שְׁרוּהָ.

וּמָה הוּא כְּמַעַט שָׂכַח לַעֲשׂוֹת
שׁוּב?

הוּא שָׂכַח לְבָרֵךְ אֶת ה' – לֹא לְפָנָי
הַשְׁתִּיָּה וְלֹא אַחֲרֶיהָ!

הָרַב מֵבִין אֶת סוּד הַיָּבֵשׁ

אָמַר ה' "אֹר הַחַיִּים" הֶקְדוּשׁ בְּקוֹל מְלֵא עֲצָמָה:

"אֲכֵן נוֹדַע הַדָּבָר! בְּגִלְלִי

נִשְׁחַסְרוּ שְׁתֵּי הַבְּרָכוֹת הָאֵלֶּה

– יָבֵשׁ הַמַּעֲיָנוֹת שְׁלָךְ!"

יְהוֹשֻׁעַ הַבֵּיט בְּהַפְתָּעָה: "כִּי־צַד יִתְכַּן, רַבִּי?"

וְאִז גָּלָה הָרַב אֶת סוּד הַפָּסוּק...

וּשְׁאַבְתֶּם מַיִם בְּשִׁשּׁוֹן מִמַּעֲיָנֵי הַיְּשׁוּעָה" (ישעיהו יב, ג)
הסביר הרב באהבה שהמלה בְּשִׁשּׁוֹן מסתירה ראשי תבות של תודה לה':

בְּ – בְּרָכוֹת
שְׁ – תִּים
שְׁ – הַכֹּל
וְ – בּוֹרָא
נְ – פְּשׁוֹת!

*כְּשִׁשּׁוֹתִים בְּלִי לְבָרֵךְ – הַבְּרָכָה מְסַתְּלֶקֶת וְהַמַּעֲיָן מִתְיַיֵּבֶשׁ.
כְּשִׁמְבָרְכִים, הַמַּיִם חוֹזְרִים!

הַמְּשִׁימָה הַחֲדָשָׁה שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ

הַצִּדִּיק לִמַּד אֶת יְהוֹשֻׁעַ כִּי צִד לְבָרֵךְ
וְלִשְׁמֹר עַל כְּבוֹד ה', וְנָתַן לוֹ מְשִׁימָה:

**"חֲזֹר אֶל הַפְּרִדָּס! עֲמַד שָׁם עַל
הַמְּשָׁמָר, וְלִמַּד כָּל אָדָם כִּי צִד
לְפָנַי שֶׁהוּא שׁוֹתֶה!"**

יְהוֹשֻׁעַ קִבֵּל עָלָיו אֶת הַמְּשִׁימָה בְּשִׂמְחָה
עֲצוּמָה וְרַץ חֲזָרָה.

מִתְקָנִים וּמוֹדִים

יְהוֹשֻׁעַ עָמַד וְלָמַד אֶת כָּלם לַעֲצֹר מֵרוּץ הַחַיִּים, לְהָרִים מִבֶּט לַשָּׁמַיִם וּלְחַשֵּׁב עַל הַבּוֹרָא הַטּוֹב.
לְכָל אָדָם שֶׁהִגִּיעַ הוּא קָרָא בְּקוֹל:
(אֲזַי בּוֹאוּ נִגִּיד כָּלֵנוּ יַחַד!)

מֵיִם זָכִים, מֵיִם מְתוּקִים – לְפָנַי שְׁשׁוּתִים, אֶת ה' מְבָרְכִים!

קול פִּכְפוּךְ מֵהָאָדָמָה!

עָבְרוּ עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע שָׁעוֹת תְּמִימוֹת שֶׁל שְׁמִירָה,
תְּפִלָּה וּבִרְכוּת כְּהִלְכָּה...

וּפְתָאוֹם... נִשְׁמַע קוֹל פִּכְפוּךְ עֲמֹק!

הַמַּעֲיָנוֹת חֲזְרוּ לִנְבֵּעַ בְּעִזָּה!

מֵיִם מְתוֹקִים פָּרְצוּ מִן הָאָדָמָה – הַשֹּׁפַע מֵה' חָזַר
בְּזָכוֹת מְלוֹת הַתּוֹדָה.

קול פִּכְפוּךְ מֵהָאָדָמָה!

עָבְרוּ עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע שָׁעוֹת תְּמִימוֹת שֶׁל שְׁמִירָה,
תְּפִלָּה וּבִרְכוּת כְּהִלְכָּה...

וּפְתָאוֹם... נִשְׁמַע קוֹל פִּכְפוּךְ עֲמֹק!

הַמַּעֲיָנוֹת חֲזְרוּ לִנְבֵּעַ בְּעִזָּה!

מֵיִם מְתוֹקִים פָּרְצוּ מִן הָאָדָמָה – הַשֹּׁפַע מֵה' חָזַר
בְּזָכוֹת מְלוֹת הַתּוֹדָה.

מַעֲיִנוֹת שֶׁל רְפוּאָה וַיִּשׁוּעָה

יְהוֹטֵעַ הַמֶּנְשִׁיךְ לְשֹׁמֵר עַל דְּבָרֵי הָרֵב כָּל יְמֵי
חַיָּיו וַיִּלְמַד אֶת כָּלם לְבָרֶךְ בְּכֹנָה.

הָאֲנָשִׁים קָרְאוּ לַמַּעֲיָנוֹת הָאֵלֶּה: **"מַעֲיָנוֹת
חַיִּים"**, עַל שֵׁם הַ"אֹר הַחַיִּים" הַקָּדוֹשׁ.

רַבִּים הָיוּ בָּאִים וְלוֹקְחִים מֵהֶם מַיִם
לְרְפוּאָה – בְּזָכוֹת קְדֻשָּׁת הַבְּרָכָה וּבְזָכוֹת
תְּפִילוֹת הַצַּדִּיק לָהּ!

מָה לַמִּדְנוּ לַחַיִּים שְׁלָנוּ?

הַבְּרָכָה הִיא הַצִּינּוֹר שֶׁמַּחְבֵּר אוֹתָנוּ אֶל שִׁפְעַת הָאֱהָבָה שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא!
מַעֲיָיִם כְּשֶׁמְבָרְכִים שֶׁמַּחְבֵּר אוֹתָנוּ אֶל שִׁפְעַת הָאֱהָבָה שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא!

מַצָּב	מָה קוֹרָה כְּשֶׁלֹּא מְבָרְכִים? 	קוֹרָה כְּשֶׁמְבָרְכִים ("בְּשִׁשּׁוֹן")?
בִּלְבַּב שְׁלָנוּ:	נִשְׁכַּחִים מִי בָּרָא אֶת הַכֹּל.	מִתְמַלְאִים תּוֹדָה, אֱהָבָה וְאַמוּנָה בֵּה'.
בְּטִבֵּעַ וּבַעוֹלָם:	הַשִּׁפְעַת נַעֲצָר, מִמָּשׁ כְּמוֹ אֲדָמָה יְבֵשָׁה.	מַעֲיָנוֹת הַבְּרָכָה נִפְתָּחִים וְשׁוֹפְעִים אוֹר עַל כָּלָם!
זָכְרוּ: לִפְנֵי נִשְׁוֹתִים – אֶת ה' מְבָרְכִים!		